

Wim Ruska is mijn held

Femke Roos (kanovaren), Koen Ridder (badminton), Dex Elmont (judo) en Jaap Stockmann (hockey) hopen mee te kunnen doen aan de Olympische Spelen in Londen. Op weg naar dat evenement vertellen zij bij toerbeurt over hun belevenissen. Vandaag: Dex Elmont.

Ik ben onlangs teruggekeerd van mijn reis naar Japan. Het land van de rijzende zon, sushi, karaoke en natuurlijk judo.

Ik heb weer twee weken in Tokio gezeten. Het is de zesde keer dat ik er ben geweest. En ieder jaar in dezelfde periode. Altijd in december, precies tijdens de sportverkiezing in Haarlem. Om die reden was ik op 6 december niet aanwezig tijdens het Topsportgala in de Philharmonie om als Haarlems sportman van 2011 het mooie Pim Mulierbeeldje in ontvangst te nemen. Ik hoorde dat het een mooi evenement was, met iedereen keurig in gala. Het was onwijs leuk om het filmpje met mijn vriend Henk Grol en broer Guillaume op te nemen, maar volgens mij was dat ook wel te zien tijdens het topsportgala. Ik

vocht niet voor dit beeldje zoals voor een echte medailles, maar ik voel me echt vereerd om sportman van Haarlem te zijn.

Ik ken Tokio zowat als mijn broekzak. Tussen de trainingen bezoek ik met enige regelmaat Akihabara (electric city) en Harajuku (kleding). En na de wedstrijden vind je me in het uitgaansleven op Roppongi.

Voor het eerst in de afgelopen vijf grote toernooien stond ik ditmaal in Japan naast het podium. Ik verloor in de kwartfinales in de laatste minuut. Ik had eigenlijk een medaille moeten pakken, maar daar was ik net niet wedstrijdscherp en fit genoeg voor.

Grote judoka's voor mij zijn ook in Japan geweest. Zo ook Wim Ruska, wiens biografie vorige week is verschenen. Hij

is in mijn ogen de meest succesvolle en dus beste judoka van Nederlandse bodem. Als je judo zegt, dan zeggen mensen Geesink. Maar voor mij is het altijd Ruska geweest. Deze man heeft tweemaal olympisch goud gewonnen. Medailles die ik van kinds af aan al wil winnen. Een uitzonderlijke prestatie. Ruska is voor mij een behoorlijke bron van inspiratie. Hij heeft grote dingen gedaan, maar er nooit respect voor gekregen. Helaas. Ik heb Ruska een keer de hand mogen schudden. Jammer genoeg was er geen gesprek mogelijk. Maar ik kon hem wel vertellen dat ik diep respect heb voor zijn prestaties. Wim Ruska is mijn HELD! Misschien dat ik ook ooit zulke dikke medailles als hij heeft behaald in mijn zak heb zitten.

